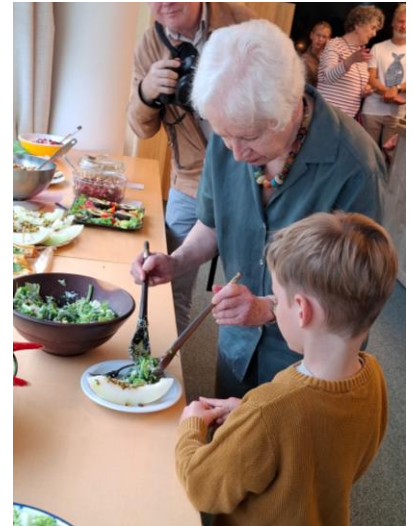
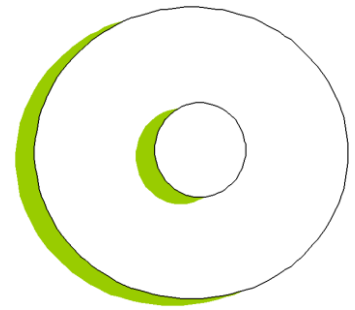

EVA Lanxmeer 25 jaar

Zondagmiddag 14 september, kwart voor 4. Groepjes mensen bewegen zich, onder een stralend zonnetje, met potten, pannen en schalen door de wijk. Ze lijken allemaal dezelfde kant in te gaan Was je erbij? Jawel, het is voor het jaarlijkse wijkdiner! En deze keer wel een bijzondere: EVA Lanxmeer bestaat 25 jaar! Vanwege de voorspelde regen is het dit keer binnen bij Unieplaza, al lijkt de stralende zon ons daarover uit te lachen (Gelukkig kan voorzitter Alexander van Setten een paar uur later juichen: *“Zie je wel, het regent toch!”*) Al het zelfbereide eten wordt in etappes door het organisatiegroepje netjes uitgesteld: voorgerecht, salades, hoofdgerecht, nagerecht. Wat een heerlijkheden allemaal! Maar eerst de opening van de bijeenkomst en de speech. Alexander memoreert het jubileum, en het bijzondere van de wijk. Het is hier groen, sociaal, samenhangend. *“Ik besepte al snel: ik kocht geen huis, ik kocht een wijk”*, beschrijft hij het. Alle actievelingen worden gevraagd even op te staan: wie heeft bijgedragen aan de vormgeving van de wijk, wie aan het bestuur, aan Terra Bella, Thermo Bello, Topla, de wijkkrant, in de vele hoftuingroepen, eetgroepen, etcetera, etcetera!! Hartverwarmend, vele, vele mensen zijn op de een of andere manier actief.

Om dit voort te zetten liggen op alle tafels zogeheten BEVERTOEWEG-flappen: Wat moeten we de komende tijd BEhouden, VERvangen, TOEvoegen of WEGdoen? De bedoeling is om dit per tafel te bespreken en noteren, wat input gaat zijn voor het bestuur en het vijfjaren-toekomstplan. Schalks merkt Alexander op dat hij dit zal gaan gebruiken om ons in de toekomst aan het werk te zetten. Want uiteindelijk zijn het toch de bewoners die de wijk draaiende houden, ondersteund door het bestuur.

Dan wordt het buffet geopend door Thomas en Marleen Kaptein, de initiator van de wijk 25 jaar geleden. Zij scheppen als eersten een heerlijk bordje op voor elkaar. En daarna kan iedereen opscheppen. Gretig vormt zich de rij, en we laten het ons allemaal goed smaken. Toch ook nog een minpuntje. Met zoveel mensen is het soms moeilijk in te schatten hoeveel je kan nemen. Het ziet er ook allemaal zo lekker uit!!! Hierdoor kwamen de laatsten in de rij er wat karig vanaf, vooral bij het nagerecht. Goed om daar volgend jaar een oplossing voor te zoeken.

Afsluitend: hopelijk hebben de BEVERTOEWEGen mooie voorstellen opgeleverd, en horen we daar meer over van het bestuur. En als laatste een grote dank voor de organisatoren: Berber, Caroline, Tanja, Felix en Maarten.
DANK!!

Frans Merckx

Hoe ontwerp je een gemeenschappelijke tuin?

‘Kunnen we onze tuinen niet zó ontwerpen dat eens in de 10 jaar een flink deel van de planten tegelijk dood gaat?’ Het publiek had er duidelijk zin in, zaterdag 23 augustus in Perron Lanxmeer. ‘Dat is vast een extra zetje om een keer samen onze gemeenschappelijke tuin aan te pakken!’

Het wat baldadige idee kwam los in een discussie naar aanleiding van een promotieonderzoek van Monica Veras Morais. Haar onderwerp: hoe kan een landschapsarchitect een tuin ontwerpen die door bewoners gemeenschappelijk onderhouden en gebruikt wordt? Het is natuurlijk een geweldig idee. Maar ook best ingewikkeld. Ontwerpers willen meestal zelf dat hun eigen ideeën vorm krijgen. Monica stapt daar vanaf: het gaat er nu om andere mensen de mogelijkheid te geven om naar eigen inzichten een tuin samen vorm te geven en te gebruiken.

De lezing zette aan het denken. Hoe zijn onze hoftuinen eigenlijk ontworpen? Stimuleren ze tot gezamenlijk denken en doen in onze gemeenschappelijke tuinen? Monica ontdekte dat ‘totems’ belangrijk zijn: voorwerpen die een tuin kenmerken en waar bewoners zich aan kunnen binden. Dat kan bijvoorbeeld een bijzondere boom zijn, of een speciale zithoek, of zicht op de watertoren. Ook een goede verhouding tussen privé- en gemeenschappelijke tuin is belangrijk. Mensen hechten zich minder aan de gemeenschappelijke tuin als de privétuin zo groot is dat ze daarin hun ei helemaal kwijt kunnen. En ruimtelijke diversiteit is belangrijk: hier open, daar meer gesloten, op de ene plek speelruimte voor kinderen, op een andere plek perken voor mooie en kwetsbare bloemen.

Monica is Braziliaanse en kwam speciaal naar Nederland om landschapsarchitectuur te studeren. Ze hoopt eind dit jaar aan de TU Delft te promoveren – en heeft er ook al een baan gevonden. EVA Lanxmeer is één van de drie studieobjecten van haar promotieonderzoek, naast de Kersentuin in Leidsche Rijn en Vrijburcht in Amsterdam. De drie projecten hebben één belangrijke eigenschap gemeen: ze bestaan al wat langer. Daardoor kon ze ook de ontwikkeling van de gemeenschappelijke tuinen bekijken.

Haar onderzoek riep veel discussie op. Onder andere over de manier waarop je met verschillende inzichten tussen hofbewoners omgaat: wat als de één voluit voor een permacultuur wil gaan en de ander voor een Engels tuintje? Hoe regel je de ‘governance’ van de tuin? En hoe gaan we om met het gebruik van onze tuinen door hangjongeren? De hofjes in EVA-Lanxmeer blijken elk hun eigen ontwerp, cultuur, vraagstukken en oplossingen te hebben.

Het was een boeiende middag! En, uh... nee – het idee van de zelfvernietigende tuin leek de gespreksdeelnemers uiteindelijk toch onpraktisch. Maar iedereen vond Monica’s idee wel weer interessant om rekening te houden in het tuinontwerp met de levenscycli van inwoners, planten en objecten.

Hans Peter Benschop

In memoriam Machteld van der Veen

*22-05-1964 †2-7-2025

Toen Machteld op de zondag na haar overlijden de wijk uitgedragen werd stonden uit alle hoven mensen langs de kant om haar uitgeleide te doen. Een mooi afscheid. Passend bij haar. Dat haar ziekte haar overkwam op zo'n mooie plek, in deze wijk, in een lieve en betrokken hof, in zo'n fijn gezin: ze voelde zich daarmee juist ook gelukkig, vertelde ze regelmatig.

Machteld kwam samen met Rudi en Wouter als eerste bewoners in hun huis in de Nesciohof wonen. Sicco werd er al snel geboren.

Ze werd lid van de BEL nieuwsbrief-redactie en was daarmee ook mede pionier in het opzetten van het wijkblad dat nog steeds graag gelezen wordt.

Mensen uit haar hof vertellen dat ze verbindend was, goed kon luisteren, zorgvuldig en genuanceerd en daarbij ook aanstekelijk lachte.

Jezelf ontwikkelen als persoon, betekenis kunnen geven, was belangrijk voor haar. In haar leven, en ook in haar werk als opleidingsadviseur. Een gesprek met Machteld was daarom vrijwel altijd een gezamenlijke verkenning. Of het over boeken ging (Machteld was een kwaliteitslezer) of kinderen of leven of dood. Machteld oordeelde niet, praatte ook niet met je mee. Luisterde. Was kritisch. Ze was open over alles, ook over haar ziekte. Tijdens de vele wandelingetjes die ze in de laatste fase van haar leven maakte met veel van haar buurtgenoten ging het vaak over haar ziekte en haar naderend sterven. Op een manier waarop je je daarna vaak lichter en wijzer voelde. Net alsof je nu ook zelf beter wist hoe je je ooit met je eigen sterven kon verenigen.

Betekenis gaf ze daarnaast ook op andere manieren, bijvoorbeeld door een broodfonds op te zetten of de botencommissie van de roeiclub te leiden, of toen ze ziek was, en niet meer kon werken, te gaan duo fietsen met mensen met dementie. En door prachtig te schrijven; een reisblog die haar laatste reis door het leven verwoordde. Het blog is nog te vinden op www.machteldvanderveen.nl/reisblogs

Veel mensen zullen haar missen en ook blij zijn met al het waardevols wat zij achterlaat.

Jeanne Buwalda

Thermo Bello heeft een rustige zomer beleefd

In de vorige BEL-nieuws hebben we geschreven over het defect aan de warmtepomp, wat waarschijnlijk veroorzaakt werd door trillingen. Na de reparatie zijn we de zomerperiode zonder problemen doorgekomen. Met de leverancier van de warmtepomp is afgesproken dat er in oktober nog een trillingsonderzoek gaat plaatsvinden naar schadelijke trillingen. Die willen we natuurlijk voorkomen, zodat we kunnen rekenen op een probleemloos stookseizoen. Daarnaast gaan we op directieniveau afspraken maken voor het geval er toch opnieuw schade aan de warmtepomp ontstaat. Ook zijn we nog steeds op zoek naar een expert op het gebied van trillingen die mogelijk iets zinnigs kan zeggen over de oorzaak van de schade aan de warmtepomp.

Het technische team van Thermo Bello, genaamd "de Heatles", heeft niet stilgezeten. Appie Bos heeft een gedetailleerde beschrijving van de regelstrategie gemaakt om de opgedane kennis te kunnen overdragen aan nieuwe leden van ons team. De Heatles kunnen trouwens wel wat versterking gebruiken. Dus als je belangstelling hebt voor techniek en het lijkt je leuk om een bijdrage te leveren aan onze warmtevoorziening, neem dan contact met mij op.

Ook hebben we met de Heatles nagedacht over een aanpassing van de zogenoemde 'stooklijn'. En voorstel voor een experiment hebben we aan de ledenvergadering voorgelegd. Lees ook ons artikel daarover elders in dit BEL-nieuws.

Rond de metingen van ons stroom- en gasverbruik zijn er ook wat ontwikkelingen geweest. Het modem van onze gasmeter is vervangen en er is een apparaat aan toegevoegd die de gemeten gashoeveelheid corrigeert op basis van de gasdruk en de buitentemperatuur. Daardoor krijgen we een nauwkeurigere gasmeting en een eerlijkere gasrekening.

Ook wordt de meting van het stroomverbruik van onze warmtepomp verbeterd. Daarmee gaan we voldoen aan de voorwaarden van de netbeheerder, en kunnen in de toekomst rechtstreeks afrekenen met een stroomleverancier. Tot nu toe ging dat allemaal via Vitens.

Vitens moet aan steeds strengere wettelijke eisen voldoen voor de veiligheid van de drinkwatervoorziening. We hebben met Vitens stappen gezet om dit te verbeteren, door alle mogelijke risico's in ons warmtestation te identificeren en een voor een op te heffen. Binnenkort hebben we weer een voortgangsgesprek. Een actie voor volgend jaar is een aanpassing in het drinkwatercircuit naar de warmtewisselaar. Hierdoor kunnen we de hele leiding schoonspoelen als we de warmtewisselaar schoonmaken. Dat deden we bij de oude warmtepomp elke twee jaar.

De ledenvergadering van de coöperatie heeft op 3 juli de jaarrekening 2024 goedgekeurd en het bestuur bedankt voor het gevoerde beleid. Er is besloten om geen winst uit te keren. Dat hebben we nodig om onze reserves op te bouwen.

Gerwin Verschuur, Energiebedrijf Thermo Bello
gerwin@thermobello.nl

OPROEP

Wij zijn Wannes en Juana en we zijn op zoek naar een tijdelijke woning in Culemborg of omstreken. We zoeken in deze regio zodat we dichtbij familie zijn als onze spruit geboren wordt. Voor de wintermaanden (nov-dec-jan-feb) zoeken we een huis(je). Ons budget is maximaal 1200 euro per maand.

Juana en Wannes (+32 49 71 57 589)

Een zorgboerin in het nu

Hilde Verweij is aandacht. Voor mensen. Voor het moment. Ze heeft weinig op met toekomstplannen. Ze moet wel eens formulieren invullen over doelstellingen en targets van de zorgboerderij, bijvoorbeeld voor het kwaliteitssysteem van de Federatie Landbouw en Zorg. Ze vertelt het vol aversie. Het hier en nu is belangrijk. De toekomst kan je toch niet voorspellen. Denk aan Corona: niemand had zich voorbereid, toch konden we ermee omgaan. Met goede zorg voor het bestaande kan je de onvoorspelbare toekomst ook wel aan.

Aandacht voor het nu betekent ook: tevredenheid. Waardering voor wat er is. Kijk naar de jeugd. Steeds meer jongeren maken hun school niet af. De prestatie maatschappij vraagt teveel van ze. We kijken niet naar wat mensen wel kunnen, maar naar wat ze niet kunnen. Resultaat: wachtlijsten in de zorg. En jongeren die doelloos thuis zitten.

Hilde runt de zorgboerderij van Caetshage. Achttien jaar geleden begon ze met twee andere initiatiefnemers. De boerderij stond nog aan het begin. Ze werkten vanuit een portocabin. Het was spannend: echt een leertraject. Ze is min of meer toevallig in de zorg gerold. Hilde was oorspronkelijk secretaresse. Ze belandde in de grafische sector. Bij de vrije school in Gouda organiseerde ze vrijmarkten en kwam ze in contact met Orion, een zorginstelling. Dat boeide. Nu runt ze alweer veertien jaar als zelfstandige de zorgpoot van Caetshage.

Hilde staat voor een presentatiebenadering van haar zorg. Je bent er voor de mensen. De medewerkers staan centraal. Wat willen zij leren? Wat gebeurt er in hun omgeving? Waar hebben zij behoefte aan? En als dat iets vraagt na werktijd, dan is dat maar zo.

Het lijkt een intensieve benadering. En dat is in het begin ook zo. Maar de groep medewerkers is heel stabiel. Vaak werken ze jarenlang op Caetshage. Je kent ze. Zij kennen jou en elkaar. Er is een wachtlijst maar er is weinig verloop. Die stabiliteit en continuïteit is belangrijk. Het is ook wel uitzonderlijk. Caetshage is aangesloten bij de Verenigde Zorgboerderijen in Rivierenland. Bij andere bedrijven is er meer verloop. En uit interview blijkt, ook meer problemen.

De boerderij biedt een gestructureerde, rustige omgeving. De zorgboerderij helpt bij het werk op het land en bij de winkel. Elke werkdag zo'n vier mensen in de binnendienst, vier mensen buiten. De zorgboerderij verwerkt alles wat in de winkel niet vers verkocht wordt. In soep. In chutney. In jams. Of de snijbonen worden gesneden – zodat ze ingevroren kunnen worden voor de winter. Boerderij en zorgboerderij zijn twee bedrijven die elkaar mooi aanvullen. Er is maar één toekomstplan, en dat is de hoop dat het zo mag blijven.

Hans Peter Benschop

Van Thermo Bello:

Informatie over het Experiment Stooklijnverlaging

Samen voor een Duurzamer Warmtenet!

Beste bewoners, vooral degenen die aangesloten zijn bij Thermo Bello,

We gaan een experiment starten om ons warmtenet energiezuiniger en goedkoper te maken. Dit experiment betreft alle afnemers van ons warmtenet. Hieronder uitleg over wat we gaan doen, wat het voordeel kan zijn en hoe jij kunt helpen door eventuele comfortklachten te melden.

Wat gaan we doen?

De temperatuur van het verwarmingswater wordt altijd afgesteld op de buitentemperatuur, zodanig dat we alle huizen goed kunnen verwarmen. Dit is de zogenaamde stooklijn. Uit analyse lijkt het, dat we de stooklijn bij bepaalde buitentemperaturen (rond de 10 °C) wat zouden kunnen verlagen zonder dat dit tot comfortproblemen hoeft te leiden. In het kort: het water iets minder heet, toch hetzelfde comfort. Hiermee zouden we kosten kunnen besparen. We willen testen of dit inderdaad zo werkt.

Wat is het voordeel?

Met deze aanpassing verwachten we:

- Hogere efficiëntie van de warmtepomp
- Lagere distributieverliezen
- Kostenbesparing van €2.000 tot €4.000 per jaar op de stookkosten voor de hele wijk.

We denken dat dit mogelijk is omdat veel woningen voldoende verwarmingscapaciteit hebben. Zo kunnen we samen besparen zonder in te leveren op comfort.

Hoe werkt het experiment?

Van 1 oktober tot 31 december 2025 voeren we dit experiment uit. We doen metingen in verschillende woningen om te controleren of de stooklijnverlaging het wooncomfort behoudt. Als blijkt dat het comfort afneemt, stoppen we het experiment direct. In het warmtestation passen we de stooklijn aan. In een aantal woningen plaatsen we een temperatuurlogger op een aanvoerslang (wand- of vloerverwarming). Dit meet hoe de verwarming reageert.

Als de regelklep regelmatig open en dicht gaat, weten we dat er voldoende warmte is en het comfort goed blijft.

In de woningen waar dat mogelijk is meten we ook de verschilddruk tussen aanvoer- en retourleiding om het effect op de verwarming te beoordelen.

De metingen duren 7 tot 14 dagen, zodat we zeker weten dat we de effecten rond een buitentemperatuur van 10 °C hebben kunnen meten.

Na afloop delen we de resultaten met jullie tijdens een feestelijke bijeenkomst. Als we geld besparen, vieren we dat met een gezellige borrel! Op basis van de uitkomsten kunnen we later beslissen of we de stooklijn definitief aanpassen.

Jouw rol: laat het ons weten!

Dit experiment geldt voor alle afnemers, en je hoeft je niet aan te melden. Wel vragen we je om ons te informeren als je tijdens het experiment merkt dat het comfort in je woning minder wordt, bijvoorbeeld als het niet warm genoeg is. Neem in dat geval contact op met Huub van Beurden telefoon 06 3493 5940 of e-mail hjsgvanbeurden@gmail.com. Hij installeert en verwijdert de temperatuurloggers, leest de data uit en staat klaar voor al je vragen.

Samen naar een duurzamere toekomst

Met dit experiment werken we aan een energiezuiniger en goedkoper warmtenet, zonder dat het ten koste gaat van jouw wooncomfort. Jouw feedback is essentieel om dit te laten slagen. Samen kunnen we besparen en ons warmtenet verbeteren!

Heb je vragen of wil je iets melden? Neem contact op met Huub van Beurden.

Met warme groet,

Het Thermo Bello Team

Bezorger van de week

Door onze bezorgkrantredactie

Sinds juni vorig jaar bezorgen we de Culemborgse Courant zelf in de wijk. De opbrengst is voor Perron Lanxmeer. Wie zijn die mensen die iedere week de krant bezorgen?

Om de kranten te verdelen heeft de bezorgcoördinator van de Culemborgse Courant naast zijn huis een open schuurtje geplaatst. Daarin liggen de kranten opgestapeld klaar voor de verschillende bezorgers. In dit schuurtje ligt ook de aftekenlijst waar de bezorgers een kruisje zetten wanneer zij hun bezorgtaak van die week hebben afgerond.

Uw verslaggever heeft zich naast het schuurtje opgesteld om een nieuw interview te kunnen afnemen. Het is een komen en gaan van verschillende bezorgers. Gedreven, handige mensen die moeiteloos tellen, stapeltjes maken, folders invouwen en de te bezorgen nieuwswaars in fietstassen opbergen of onder de arm nemen om welgemoed aan het werk te gaan. Niet iedereen. Eén persoon lijkt helemaal niet tevreden.

Hallo, mag ik u iets vragen?

Wie vraagt dat? amens de BEL nieuwsbrief interview ik de bezorgers van de Culemborgse Courant van deze wijk.

Laat ik duidelijk zijn, ik ben niet van deze wijk. Ik kom invallen. Vanwege de zomervakantie. Wel voor het laatste trouwens.

Hoezo voor het laatste?

Vanwege de arbeidsomstandigheden natuurlijk. Ik piep niet snel, maar dit is niet te doen. Ik worstel me naar voordeuren langs tuinpaden vol met woekerend groen. Ik heb vorige week mijn hoofd gestoten aan een boom, er hangen touwtjes uit de brievenbus die niet naar binnen mogen gedruwd en het aller-aller-ergste is,

Zegt u het maar?

De klimaatvriendelijke brievenbussen!

De wat?

De brievenbus waar geen tocht doorheen kan. De TOCHTWERENDE BRIEVENBUS! Geen tocht, geen lucht dus ook geen krant! Dat kan iedere sukkel bedenken.

Maar dat is toch juist heel goed voor het milieu?

En de bezorger is geen milieu? Wat zou het milieu moeten zonder krant en zonder bezorgers zoals ik? Een beetje een vriendelijk milieu, dat zou ik mooi vinden! Waar mensen rekening houden met elkaar en dus ook met de bezorgers. Maar nee hoor, ik sta tien minuten te duwen om zo'n krant naar binnen te krijgen, in een wijk waar ik maar vijf kilometer per uur mag fietsen en waar niemand een cruciaal beroep heeft. Waar iedereen daarom thuis kan werken en niet door weer en wind hoeft. Waar iedereen dus luistert naar hoe ik de krant niet door de deur krijg. Ik ben er helemaal klaar mee!

De bezorger stampst woedend weg. Ik blijf verbouwereerd achter. Het valt me ineens op dat het gras overal tussen de straatstenen omhoogkomt en de containerhekjes alle kanten opgroeien. Ik schud een opkomend schuldgevoel van me af en hoor dan gelukkig de tientallen vogeltjes en nog best veel zoemende insecten.

Het

Begin dit jaar is er het een en ander te doen geweest, is er reuring ontstaan rond het door drinkwaterbedrijf Vitens geplaatste metalen hek dat haar werkgebied hiermee afscheidde van de rest van de wijk. Ook de BEL-nieuws liet zich in dezen niet onbetuigd en bezigde voor haar doen harde woorden met termen als 'lelluk' in het redactioneel, dat verder een hoog potverdriedubbeltjes-gehalte bevatte.

Het lijkt alsof heel Lanxmeer hiermee benadeeld wordt, onrecht wordt aangedaan, maar dat is niet het geval. Een aanzienlijk deel van de inwoners van onze wijk, met name de aanwonenden, is heel blij met dat hek. En dan heb ik het natuurlijk over de kabouters.

Want BEL-leden van het eerste uur en de eerste hoven (Nescio, Vasalis, Lodewijk van Deyssel en Toon Hermans) weten, hebben kunnen weten of hebben geweten dat hun woningen alleen gebouwd konden worden omdat de oorspronkelijke bepuntmutste bevolking bereid is gevonden haar woongebied, zijnde oude boomgaarden, akkers en struweel te verruilen voor het toen verderop gelegen waterwingebied.

En waar het aantal abonnees van het blad dat u thans leest gestaag groeide, er zijn nogal wat huizen gebouwd de afgelopen kwart eeuw, vond ook een, zij het wat gematigde, toename van de kabouterpopulatie plaats. Ook zij hebben in de loop der tijd wat meer leefruimte nodig en die ruimte werd nogal in beslag genomen door rondscharrelende honden, (afval) rondslingerende

scholieren en zich op de natuur botvierend lokaal kindergrut.

Een conflicterende situatie ontstond en om escalatie te voorkomen is contact gezocht met het drinkwaterbedrijf. Om voor eens en altijd duidelijk te maken dat een drinkwaterwingebied geen speeltuin is en de eerste levensbehoefte van de mens betere bescherming verdient is besloten een stevig, donkergroen hek te plaatsen.

Het antwoord van Vitens op verontwaardigde reacties vanuit de mensenwijk is dus maar ten dele waar. Ja, er is geen contact geweest met Terra Bella, Topla of het BEL-bestuur, maar er is wel degelijk gehoor gegeven aan wensen vanuit de wijk. Het is echter begrijpelijk dat een bedrijf dat miljoenen Nederlanders van drinkwater voorziet, zich in een groot maatschappelijk krachtenveld beweegt teneinde dit in de nabije en verdere toekomst te kunnen blijven doen, niet publiekelijk erkent dergelijke contacten te onderhouden.

En ach, we zijn inmiddels aan het hek gewend, er zijn in de BEL-nieuws oproepen of suggesties gedaan dit bouwwerk (bestemmingsplantechnische term) enigszins op te sieren. Dat zou door de kabouters, wiens lichaamsgrootte zich minder voor deze activiteit leent, zeker gewaardeerd worden. Ze leven graag in symbiose met de omgeving, plant, dier en ja, ook u, dus kijk niet raar op als er opeens een paar appeltjes voor uw voordeur gelegd zijn of het zwerfafval verdwenen is. Maar besef ook, ze zien, horen, weten alles wat er in ons geliefde Lanxmeer speelt.

Hedja Kastijk

Voorleeswedstrijd

Voor kinderen van 7 jaar en ouder

Hallo,

Doe je mee aan de voorleeswedstrijd?

Het is in Perron Lanxmeer op **zondag 12 oktober van 14.00 tot 16.00 uur**

Het is de bedoeling dat je een stukje uit een (lievelings)boek gaat voorlezen. Een stukje van maximaal 3 minuten.

Veder hoeft je niks mee te nemen (behalve je boek natuurlijk). De jury let op: duidelijk praten, contact met het publiek en verschillende stemmen gebruiken.

Hopelijk zie ik je dan.

Groet, Faye

Als je mee wilt doen, vul dan het formulier in en lever het in op Anna Blamanweg 14. En goed oefenen hè!!!

Ik doe mee aan de voorleeswedstrijd:

Naam:

Leeftijd:

EVA-Lanxmeer en.... Keramik

EVA-Lanxmeer barst van het talent. In deze serie interviewen we buurtbewoners over hun hobby of specialisme. Na de hoogstamfruitbomen, kortegolfzenders en feministische theologie nu...keramik!

Keramik is experimentele scheikunde. Zo ontploft er wel eens iets. Anita Goossen constateert het wat droog. Luchtblelletjes verwarmen nu eenmaal sneller dan de klei waarin ze gevangen zitten. Dan gaat het snel in een oven van 1200 graden. De verschillende soorten klei hebben allemaal hun eigen eigenschappen. Magnesiumoxide, kobaltoxide, lithiumoxide: een wilde variëteit aan oxiden produceren allemaal hun eigen kleuren en uitwerking op de klei. Het glazuur kan eindeloos veel verhoudingen tussen smeltmiddel, stabilisator en glasvormer hebben. Als een tovenaars tovenaar beweegt Anita zich langs kasten en stellingen met allerlei chemische elementen. Rijen geordende proeftabletjes getuigen van een driftige experimenteerlust.

Er zijn potten met favoriete recepten voor het glazuur. Soms helder blauw, soms dof, dan weer gecraqueleerd of de veroorzaker van een kleitablet als vulkaanlandschap.

Keramik is voor Anita ook experimentele biologie. Natuurlijke vormen, die fascineren. De regelmatige golven in een schelp. De breukvlakken in de dennenappel. De vormen van zaadbollen. Ze probeert in het klei het natuurlijke vormingsproces te tonen. Hoe vormen slakken hun spiraalvormige schelpen –

langzaam van klein naar groot? Hoe bouwt de druk van binnenuit zo op dat de dennenappel openbarst? Het verweringsproces van strandpalen is ook mooi: de manier waarop zand, wind, zout en water de vorm bewerken. Het is steeds weer experimenteren en uitproberen: wat kan, wat niet? Klei is onbarmhartig: als je teveel van de vorm eist dan valt het bouwwerk gewoon in elkaar.

Natuurlijke vormen zijn uniek. Gelijke bekertjes of kommetjes boeien niet zo. Er staat een theeservies in de kast, maar dat is één van de opdrachten geweest van de Nederlandse Keramik Opleiding die ze volgde. En zelfs die kopjes hebben verschillende kleuren en vormen. Gelukkig werd creativiteit ook gewaardeerd: ze heeft recent het diploma gehaald van de driejarige opleiding.

Keramik is ook gewoon lol. De rust achter de draaischijf. Eén worden met de klei in je handen en nergens anders meer aan denken. En tegeltjes maken van vrolijke strandhuisjes. Ze wil nog wel eens een enorm groot mozaïek maken, een wand in een gebouw.

Pop-up tentoonstelling voor de buurt!

Benieuwd naar de keramik van Anita? Op zoek naar een bijzonder cadeau? Op zaterdag 25 oktober kan je langskomen tussen 10 en 12 uur en tussen 14 en 16 uur op het Annie Romein Verschoorpad 1! Anita Goossen toont dan haar werk, legt uit hoe ze het maakt – en er is ook informatie over de cursus keramik die ze geeft.

Koffie en Thee in Perron Lanxmeer

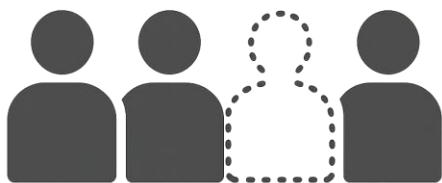
Het initiatief om in Perron Lanxmeer een maandelijkse koffieochtend te houden vind ik zeker de moeite waard. Het is een mooie gelegenheid om op informele manier kennis te maken met medebewoners van onze wijk. Ik raad iedereen aan om er gebruik van te maken, er kunnen nog meer mensen bij. Het is elke eerste maandag van de maand van 10.00 – 11.30 uur.

Karin van de Sande-Loog

Bovenstaand bericht is van één van de bezoekers van het koffie/thee-moment. Ze heeft gelijk, er is nog plek zat! Wil je in de Whatsapp-groep om een paar dagen van tevoren een melding te krijgen? Of meer informatie? Dat kan! Frans H. (06-12 30 55 20) of Frans M. (06-21 64 98 08)

Oproep: nieuwe bestuursleden gezocht!

Het BEL Bestuur dunt uit. Komend jaar treden zowel de voorzitter als de penningmeester terug, en voor die vacatures hebben zich nog geen geïnteresseerde leden van de BEL (bewoners of "buitenleden") gemeld. Eén persoon wil in het voorjaar als lid toetreden. Maar een bestuur met twee of drie personen (mannen), is echt te klein, en kun je niet representatief noemen.

We roepen met klem op: hebt u tijd, hart voor de goede zaak, en enige sociale flair? Meld u, aub! We zullen u meteen uitnodigen voor de komende bestuursvergaderingen, om onderling kennis te maken. De ALV in december kan nieuwe bestuursleden benoemen.

Om te schetsen waar het BEL Bestuur zich bijvoorbeeld op zijn vergaderingen, zo'n acht keer per jaar, mee bezighoudt geven we wat onderwerpen.

Natuurlijk de eigen samenstelling en wie het secretariaat gaat doen (Elian Goeman vanaf 1 januari 2026); de vraag welke toekomstvisie de BEL heeft; het zilveren wijkdiner; de contacten met (de huurders van) Kleurrijk Wonen; de weerbaarheid van de wijk in tijden van crisis; hulp aan Caetshage om van het gas af te komen; (alternatieven voor) het hek van Vitens langs het Douwes Dekkerpad; mogelijkheden voor de ontwikkeling van Kavel 8C (Rijksstraatweg/Roland Holststraat/Willem Kloospad) met wellicht een infocentrum Lanxmeer; nieuwe organisatie van externe voorlichting; een nieuw logo voor de BEL; (her)oprichting van een werkgroep verkeer; verwijsbordjes naar de AED's op de Hendrik Marsmanweg en op de Roland Holststraat; ... In het bestuur wordt regelmatig het overleg tussen TOPLA en de Gemeente teruggekoppeld.

Het BEL Bestuur

De eetbare wijk, deel 1

EVA-Lanxmeer is om op te vreten. Letterlijk. Het best zichtbaar is dat in de boomgaard. De schapen eten er het gras; de mensen de appels. Het zijn er eindeloos veel. EVA-Lanxmeer is een wijk van overvloed. De oogst aan appels en ook peren is zo groot dat wij als bewoners nauwelijks weten hoe we die moeten opeten en verwerken.

Maar... er groeit nog veel meer eetbaars in de wijk. Een gesprek met Nelleke en Rutger levert nieuwe namen en nieuwe smaken op. Zeker voor mensen als ik, die er gemakshalve van uitgaan dat fruit in plastic bakjes in de winkel groeit.

Kornoeljes bijvoorbeeld: nooit van gehoord. Ze zijn er in verschillende soorten en maten. Het zijn kleine vruchten met een pit en lijken wel wat op olijven. En.... ze zijn lekker en zo te plukken! Maar de lijst is veel langer: Japanse Sierkwee, Sleedoornbessen, Nashiperen.... Al pratend komen we op het idee om een kleine atlas van eetbaar EVA-Lanxmeer te maken. Zodat iedereen kan zien wat waar groeit en - ook belangrijk - wanneer dat het geval is. Maar we beginnen voorzichtig: deze, en de volgende BEL-nieuws-edities vertellen we wat de komende maanden aan eetbaars te verwachten is. Daarbij moeten we selecteren. Er groeit teveel om volledig te zijn. Daarom: een top drie voor de herfst:

De herfstframboos

Hij staat her en der in de wijk, bijvoorbeeld op de hoek van het Willem Elsschotpad en het Louis Paul Boon pad – bij de parkeerplaats. Het is een lage struik, de vruchten zijn zo te plukken.

Kiwi's

Er staan veel kiwi's in de wijk. In de kassen, maar ook daarbuiten. De kiwibes eet je zo van de struik in de mond, de gewone harige kiwi moet thuis nog afrijpen. Je kan ze koud goed bewaren, in de kelder of koelkast. En als je er zin in hebt,

doe je ze in een plastic zak met een appel erbij. Binnen de kortste keren heb je rijpe kiwi's! Ze staan langs de Frederik van Eedenlaan, bij de Hella Haassehof en de parkeerplek bij het Kwarteel.

Olijfwilgbesjes

Het zijn kleine gele of rode besjes. De struik wordt veel gebruikt als afscheiding, ook vanwege zijn mooie blad, dat zilverkleurig is aan de onderkant. De Olijfwilg groeit langs de Frederik van Eedenlaan en ook bij de parkeerplaats van de Guido Gazelleweg die het dichtst bij het station ligt. De olijfwilgbessen zijn zo van de struik op te eten. Je kan ze ook als rozijnen door taart of cake doen, of 's morgens door je bakje muesli. En je kan er gelei of sap van maken.

Tot slot een waarschuwing voor leken: niet alles wat klein, rond en gekleurd aan struiken hangt is eetbaar. Dus informeer je wel goed voordat je EVA-Lanxmeer op het menu zet.

Hans Peter Benschop i.s.m. Nelleke van Kempen en
Rutger van Mazijk

Even voorstellen: Elian Goeman

Elian woont sinds eind 2024 in het tot wooncomplex omgebouwde Panta Rhei. Hij is werkzaam bij Rijkswaterstaat en daarnaast actief als bewoner en buurtgenoot.

Bij het tekenen van zijn huurovereenkomst kreeg Elian van Kleurrijk Wonen informatie over de wijk: dat hij lid kon worden van de BEL (wat is dat? vroeg hij zich af), dat er een ALV van de BEL was waar hij voor was uitgenodigd als hij lid werd, dat hij een rondleiding door de wijk kon krijgen en dat er een welkomstlunch werd georganiseerd voor alle nieuwe bewoners. Alhoewel hij zich eigenlijk helemaal niet gerealiseerd had wat Lanxmeer voor een wijk was, was hij direct enthousiast. Hij werd lid van de BEL, bezocht de ALV en meldde zich vervolgens als bestuurslid. Waar hij met open armen ontvangen werd!

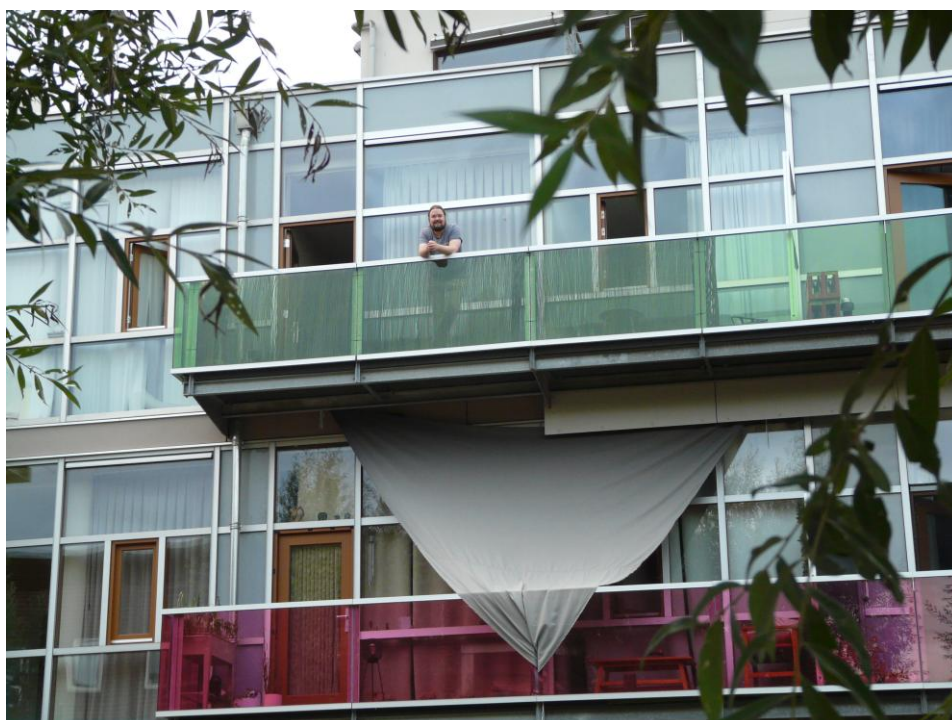
Elian vertelt dat hij graag mensen verbindt en zich inzet om dingen te verbeteren. Binnen het bestuur houdt hij zich daarom bezig met huurdersbetrokkenheid met de wijk.

Zo heeft hij een appgroep gemaakt voor alle bewoners in het nieuwe gebouw en richtte hij een bewonerscommissie op om sterker te staan tegenover Kleurrijk Wonen. Dat kwam goed van pas toen bleek dat zelfs in de wintermaanden het warm bleef in de woningen (hoe dan als het zomer is?) en het in de zomer maar niet afkoelde en het ook in de nacht nog 30 graden bleek. Met zijn medecommissieleden kreeg hij gedaan dat eerdere klachten van bewoners naar Kleurrijk Wonen werden versterkt en dat Kleurrijk Wonen nu dan toch voor zonwering gaat zorgen. En ook een papiercontainer is er gekomen. Daarnaast wordt er ook gesproken over de kwaliteit van diensten, als glasbewassing, schoonmaken en de hoogte van de servicekosten.

Een bewoner van de Nesciohof heeft hem benaderd voor een kleinschalige kennismakingsborrel van Panta Rhei met de Nesciohof op vrijdag 19 september.

Fijn dat je hier bent komen wonen Elian! We gaan je vast nog regelmatig tegenkomen hier of daar!

Irene de Vletter

Rondgeleid - uitgeleid

Zuid-Afrika, Canada, Noorwegen, Algerije, Frankrijk, Zuid-Korea, Jordanië, Duitsland, België. Een greep uit de landen waaruit ik vanaf 2009 wel eens groepen in Lanxmeer heb rondgeleid. Geweldig leuk al die vragen en vaak ook de verwondering over wat er kan als je samen iets wilt bereiken...!

Een breed scala aan belangstellenden kwam en komt nog steeds af op onze mooie eco-wijk. Na mijn verhuizing in 2018 bleef ik met veel plezier terugkomen om 'mijn wijk' te laten zien. De laatste paar jaar alleen nog voor Franstalige groepen.

De laatste jaren was Mischa de spil in de ontvangst van Franse schoolkinderen die elk jaar met bussen vol naar onze wijk kwamen. Want het verhaal over Lanxmeer in goed Frans vertellen, is voor die doelgroep belangrijk, anders missen ze de crux. Mischa kweet zich met overgave van die taak. Aan de hand van haar gedegen powerpoint-presentatie kregen de kinderen een introductie, en daarna liep ze met een kleinere parallelgroep door de wijk om het ook allemaal te laten zien en in het Frans toe te lichten. Haar verhaal kwam met veel overtuiging; en Mischa had het voordeel dat ze er zelf vanaf het begin bij is geweest. Na haar verhuizing kwam ze voor deze gelegenheden helemaal uit Zutphen naar Culemborg gereden – een hele reis en in de ochtend niet altijd een betrouwbare route. We zijn haar dankbaar dat ze dit al die jaren zo trouw is blijven doen.

Namens het BEL bestuur, Felix van de Laar

Nu in 2025 zet ik er toch een punt achter. Er zijn momenteel voldoende mensen die in het Frans het verhaal van Lanxmeer kunnen vertellen. En bovendien.... steeds vaker zijn er Franse schoolklassen die in het Engels willen worden toegesproken. Om op de hoogte te blijven, blijf ik lid van de BEL. Leuk om telkens de ontwikkelingen in de nieuwsbrief te lezen. En kom gerust eens langs in Zutphen. mikate@xs4all.nl

Tip als afscheid: Ongeveer 15 jaar geleden kreeg ik uit een van de groepen de link naar de website www.phytorestore.fr van een landschapsarchitect gespecialiseerd in "herstel van hulpbronnen (water, bodem, lucht) door planten". De site bestaat nog steeds en het is leuk om te zien waar en hoe in de wereld nog meer helofytenfilters en wadi's zijn aangelegd in diverse soorten projecten. Behalve in Frankrijk heeft Thierry Jacquet ook in China, Brazilië, Algerije, Marokko en Mauritius werk uitgevoerd. Kennis van het Frans is niet nodig, de plaatjes zijn prachtig genoeg. Geniet ervan!

Hartelijke groet en au revoir! Mischa ten Kate

Uitvliegers Brigitte en Arthur

Interview met Brigitte de Kok en Arthur de Kok. Als kinderen van Roel en Jacqueline groeiden zij op in de Lodewijk van Deysselhof.

Brigitte werkt aan de Hogeschool Utrecht als opleidingsdocent bij de PABO en doet een promotietraject in de onderwijswetenschappen. Arthur is bezig met het afronden van zijn master Innovation Sciences aan de TU Eindhoven.

Hoe kijken jullie terug op het opgroeien in deze wijk?

Arthur knikt enthousiast “positief!” Hij denkt even na en noemt dan het voetballen in de wijk, het buiten spelen en het je niet druk te hoeven maken over auto’s en gewoon op straat kunnen spelen. Brigitte vult aan: “Het was heerlijk, dat spelen in groepen in de avond waarbij we steeds nieuwe creatieve spellen verzonnen.” Brigitte vertelt over een aantal favoriete bezigheden: éénwieleren, touwtje springen, omgekeerd verstoppertje** en spelen bij de waterspeelplaats. Er waren kinderen in overvloed, niet alleen in de Lodewijk van Deysselhof, maar ook in de andere hoven. Zodra de zomertijd inging en het langer licht was ’s avonds zochten alle kinderen elkaar op en probeerden we onze bedtijd op te rekken. We speelden verstoppertje en politie en boefje in alle hoven. Tijdens het interview geven Arthur en Brigitte aan dat het wonen in Lanxmeer samenging met naar school gaan op de Werfklas. “Alle jaren dat we op de basisschool zaten liepen we door de boomgaard in een paar minuten tijd naar school. Er stonden nog geen

hekken langs het pad, dus we konden eindeloos hutten bouwen en klimmen en klauteren. De meeste van onze vrienden in de tijd woonden in deze wijk. Dat veranderde natuurlijk toen we naar de middelbare school gingen.”

Hoe hebben jullie het wonen in de wijk vanaf toen ervaren?

Veel van onze klasgenoten gingen naar de Vrije school in Zeist. “Toen ik een middelbare school moest kiezen liet mijn vader me een week lang op de tijd opstaan waarop ik voortaan mijn wekker zou moeten zetten als ik naar de middelbare in Zeist wilde”, vertelt Brigitte. “Toen was de keuze voor Lek en Linge snel gemaakt.” Arthur vond de keuze minder moeilijk. “Aan mijn zus had ik al gemerkt dat het leuk was op Lek en Linge, dat maakte het makkelijker.”

Zo kregen we meer vrienden in Culemborg die niet in de ecowijk woonden. Dat leverde uiteraard reacties op. “Kinderen dachten bijvoorbeeld dat we hier steeds wortels aan het oogsten waren” zegt Arthur. Gelukkig had ik daar geen last van. “Het hielp wel mee dat ik trots was op de ecowijk.”

Leven we hier in een bubbel?

Arthur en Brigitte denken even na. “Ja” beamen beiden. We praten er even over na. “Ongemerkt komen veel mensen, door waar ze opgroeien, in een bubbel terecht”, zegt Brigitte. “Door de combinatie van de Werfklas en wonen in de ecowijk zijn wij pas op een latere leeftijd meer in contact gekomen met kinderen met verschillende achtergronden.” Brigitte vertelt dat ze ooit een project deed voor Lek en Linge om verbeterpunten voor de wijk voor te stellen. Een zwembad en restaurant bij de watertoren en meer huurwoningen leken toen een goed idee. Dat laatste had de wijk mogelijk wat meer divers gemaakt.

Gaan jullie ooit zelf ook een huis kopen of huren in een ecowijk?

“Elementen van de ecowijk tot een bepaalde hoogte en meegaan met de nieuwste ontwikkelingen om duurzaam te wonen” zegt Brigitte. “Geen compost wc” zegt Arthur stellig. “In elk geval wel de gezelligheid en het sociale.” Besluiten ze samen.

** na het interview legt Brigitte me het omgekeerde verstoppertje uit. Eén iemand verstopt zich en de rest zoekt. Vindt iemand de verstopte dan delen ze de schuilplaats net zolang tot er nog maar één iemand zoekt.

Jeanne Buwalda

(deze rubriek is het idee van Jacqueline van Staveren, die tot voor kort in de redactie zat)

Toekomstig wonen zoals in Austerlitz?

Na een onmogelijke treinreis waarbij zeker het hitteplan in werking moet komen, de treinen heerlijk koel waren maar de dienstregeling onnavolgbaar was, ploften we neer in een zaaltje in het Dorpshuis van Austerlitz. 'Austerlitz Zorgt' is een coöperatie met landelijke bekendheid waarbij de bewoners hun eigen zorg geregeld hebben: zorg voor jonge gezinnen bijvoorbeeld kraamhulp en ook voor ouderen.

Het dorpshuis staat in het centrum: er zijn lokalen voor allerlei activiteiten, er is een school en naschoolse opvang, een bijna professionele keuken, een gymzaal en je kunt er een drankje drinken. Erboven zitten 2 verdiepingen met sociale huurwoningen voor ouderen. Rondom het gebouw zijn koopwoningen voor starters en ouderen.

Vrijwilligers koken 1x per week voor ongeveer 50 personen. Er zijn allerlei activiteiten: yoga, biljarten, een medische post. Hierdoor is in Austerlitz een hechte groep mensen ontstaan. Er zijn 2 betaalde krachten: de dorpsondersteuners/ WMO-consulenten: Zij kennen iedereen en kunnen zo nodig proactief meedenken met de inwoners. Inmiddels mogen zij rechtstreeks indiceren als er professionele hulp nodig is.

Veel van de activiteiten worden gerund door vrijwilligers: bijvoorbeeld de wandelgroep of de eetgroep. Dit zijn allemaal kleine clubs die behoorlijk zelfstandig kunnen functioneren.

Er zijn 'Voorzorgcirkels'. Deze bestaan uit groepjes mensen die met elkaar afspreken om elkaar te helpen als dat nodig is. 1 of 2 personen in zo'n voorzorgcirkel onderhouden de contacten met de leden van de cirkels. Zodra er 'echte' zorg nodig is, komt de thuiszorg in beeld.

Zo'n initiatief komt natuurlijk niet uit de lucht vallen. Men is begonnen met peilen waar mensen behoefte aan hebben. Er zijn jaren aan vooraf gegaan met grote inspanningen. Je hebt een mix van mensen nodig: activisten en diplomaten. Er is veel afgekeken bij andere organisaties. Administratie heeft men weten te minimaliseren. Inmiddels is er vertrouwen opgebouwd bij de gemeente en deze financiert het geheel. DE BASIS IS EEN ONTMOETINGSPLEK waar mensen op allerlei manieren elkaar weten te vinden.

Een aantal zaken vind je - al dan niet tijdelijk - in onze wijk. Perron Lanxmeer, app-groepen om elkaar te hulp te schieten, kookgroepjes.

De vraag is: vinden we dit voldoende? Of gaan we ons voorbereiden op een tijd waarin we elkaar (nog meer) gaan ondersteunen?

We kunnen verder praten op de volgende bijeenkomst: Maandag 6 oktober van 19.45 tot 21.15 uur in Perron Lanxmeer.

Marian Lubbers, Inge Knoope, Titus Mars en Anneke Ganzevoort

Zonnebloemwedstrijd geflopt

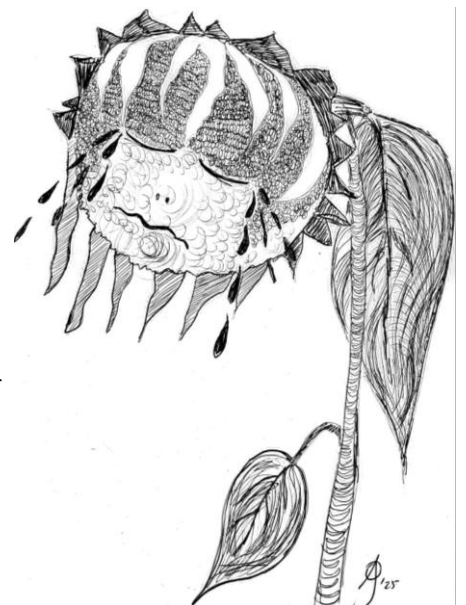
Helaas waren er -dit jaar- weinig inschrijvingen voor de zonnebloemwedstrijd. Het zaaien van het zaadje, tot aan het planten van het plantje en dan verzorgen totdat er een prachtige zonnebloem verschijnt duurt toch zo'n 4 maanden.

De enthousiaste tuinier vindt deze spanningsboog juist het aantrekkelijke van tuinieren. Maar duidelijk geldt dit niet voor elke groenliefhebber. Er zijn teveel andere zaken, elke dag aan dat zonnebloemzaadje denken past daar niet bij. Gelukkig zijn mensen verschillend.

Echter er waren nog 2 "diehard" gezinnen waar vandaag 4 kinderen mooie zonnebloemen aan de jury getoond hebben. Met veel armen en een mooie grote kop. De jury vertelde de kinderen dat zij nu zoveel zonnebloemzaadjes hebben, voor een heel zonnebloemveld volgende jaar.

Teruglopend naar huis heeft het zonnebloemcomité zich opgeheven.

Climmy en Wik

Minder, minder, minder... riet

De vijvers verlanden snel, maar daar is gelukkig goed wat aan te doen. Een aantal hofbewoners heeft recent de vijver van het Toon Hermanshof aangepakt. Als pilot. Riet is hardnekkig en groeit snel. Jaarlijks gaan verschillende wijkbewoners te water om riet uit hun vijver te verwijderen. Zo nu en dan is het nodig met grover materieel aan de slag te gaan. Heeft vorig jaar de gemeente een aantal vijvers uitgediept, het riet aan de kant van de hoven bleef fier overeind. De machines reikten niet ver genoeg helaas.

Benefietconcert voor Gaza op 5 oktober: 'Zo kunnen we écht iets betekenen'

Voor wie zich al maanden afvraagt wat er gedaan kan worden, of zich realiseert dat het nu écht tijd is voor actie: op 5 oktober is er een benefietconcert voor Gaza, in de Gelderlandfabriek. Het programma bestaat uit Culemborgse muzikale acts als Mama Indigo en Zimmies, en bekendere artiesten als Saartje van Camp en Gespuys. Ook is er ruimte voor de voordracht van Palestijnse poëzie en proza. En er is informatie over hoe je verder nog in actie kunt komen.

Het initiatief komt van bezorgde student Esmee (22): 'Ik voel me machteloos wat betreft het voortdurende geweld in Gaza. Aan de protesten van burgerinitiatief Culemborg voor Gaza merkte ik dat ik niet de enige was.' Esmee heeft een grote groep Culemborgers van diverse leeftijden om zich heen verzameld die vrijwillig helpen met het organiseren van het concert. 'We willen dat het een avond wordt met ruimte voor verdriet, maar ook een plek creëren voor hoop, medemenselijkheid en verbinding.' Ze concludeert: 'Ik wil dat dansen en huilen samen kan gaan.'

Het opgehaalde geld gaat naar *The Sameer Project*. Deze hulporganisatie wordt bestuurd door vier Palestijnen die zich vanuit het buitenland inzetten voor noodhulp in Gaza.

Op initiatief van Arjen Schamhart en Marten Batterink is dit jaar een kleine shovel geregeld om bij het Toon Hermanshof over het mandelige pad de aangroei te verwijderen. En met succes: de vijver is nu weer zo groot als deze oorspronkelijk was.

Is jouw vijver ook verland en veel kleiner dan vroeger? Meld je dan bij Terra Bella om een volgend jaar met hulp van wat bewoners uit jouw hof aan de slag te gaan.

Arjen Schamhart

Ze verstrekken onder andere voedsel, medicijnen, tenten en psychische hulp aan de bezette Palestijnen. Esmee hoopt een mooi bedrag aan de organisatie te kunnen schenken. 'Op deze manier kunnen we écht iets betekenen.'

Het benefietconcert vindt op 5 oktober plaats in de Gelderlandfabriek in Culemborg en begint om 19:30 uur. Tickets zijn verkrijgbaar via de link in Instagram (@musicislouderthanbombs) of door een mail te sturen naar musicislouderthanbombs@gmail.com

Het Icoon van EVA-Lanxmeer

Parijs heeft de Eiffeltoren, Berlijn de Brandburger Tor en Utrecht zijn Dom. Wat zou het icoon van onze wijk kunnen zijn? Welk object verbindt de bewoners van EVA-Lanxmeer, wat maakt ze trots, wat geeft ons het gevoel thuis te zijn?

Is het wellicht de watertoren? Zeker...als je met de trein de Lek oversteekt en het silhouet van de wat modern uitgevallen pepermolen ontwaart – dan voel je dat je bijna thuis bent. Maar verder is de toren toch wat roestig en aftands. Veel trots wekt hij niet op.

De Noorse huisjes dan, met hun vrolijke kleuren? Ze staan bij bijna elke publicatie over de wijk. En ze liggen prachtig bij de vijver. Maar het voelt toch wat willekeurig. Want zijn veel andere huizen niet net zo bijzonder? De aardewoningen, de kaswoningen, het rietenhuis...

De boomgaard! Die is toch zeker super duurzaam en natuurlijk – en centraal gelegen midden in de wijk?

Zeker, zeker... maar er zijn tegelijk ook wel heel veel boomgaarden in de Betuwe. We kunnen bezwaarlijk de hele regio als symbool van EVA-Lanxmeer inzetten.

Caetsbage dan? Het is een belangrijk ontmoetingspunt in de wijk. De boerderij heeft geschiedenis en een ziel, zo in de oksel van het riviertje de Meer. Maar tegelijk ligt het bedrijf toch ook wel wat excentrisch, zo aan de andere kant van de provinciale weg. Het is al bijna geen EVA-Lanxmeer meer... En hetzelfde geldt voor de nieuwste ontmoetingsplek: Perron Lanxmeer. Zeer icoonwaardig, maar dan toch vooral voor de NS en Prorail.

Het is wellicht wat persoonlijk, maar ik zou een ander icoon van EVA-Lanxmeer willen voorstellen: onze uil. Heeft hij geen prachtige roep, zo door de nacht en de vroege ochtend? Ik denk dat verreweg de meeste wijkbewoners hem kunnen horen – het is een verbindend icoon. Het is alsof hij zacht in- en uitademt en al eeuwenlang leven in de wijk blaast. De uil is waarneembaar maar niet zichtbaar: zoals de idealen van onze wijk weliswaar ideeën zijn, maar toch tot een merkbaar andere wijk leiden. Zolang de uil melancholiek roept, blijft EVA-Lanxmeer vitaal. Het is onze totem. Het is ons icoon.

Hans Peter Benschop

Slauerhoffpad, woensdag 27 augustus, 4 uur in de ochtend

“Ben je wakker?”

“Ja.”

“Hoor je de bosuil?”

“Mooi hè?”

Zomaar een willekeurig gesprek dat ik eind augustus midden in de nacht had met mijn vrouw. Die avond begint het mannetje bosuil opnieuw te roepen. Een korte melding op de app-groep van onze hof lokt rond 21:30 een paar burens naar buiten en samen staan we in de hof te genieten van de kenmerkende roep van het mannetje.

En let op, ik zeg roep en niet zang. Hoewel het natuurlijk een vogel is, behoren de uilen niet tot de zangvogels. Dan hebben we het over de roep van de vogel. Deze roep is heel herkenbaar en bestaat altijd uit twee delen: eerst een lang gerekt en klagend “hoe”, aan het eind licht dalend. Dan, na een paar seconden stilte een paar harde kortere “hoes” eindigend met weer een wat langere “hoe”.

Voor mij als fanatieke vogelaar die altijd alert is op geluiden van vogels, is dit geluid een traktatie. Maar niet als ik eigenlijk moet slapen. Bij de zang van een

merel en veel andere kan ik prima slapen. Dat is een continue stroom van heerlijke klanken die me laten ontspannen. De bosuil, daarentegen, roept net te weinig. Eens per minuut. Steeds als ik bijna weer wegzak richting slaap roept hij weer en ben ik weer klaarwakker door een kleine shot adrenaline. In deze tijd van het jaar zijn bosuilen al bezig om de territoria te verdelen. Dit zou zomaar een ongepaard mannetje kunnen zijn geweest die probeert een plek en een vrouwtje te vinden. Onze boomgaard en de populierenstrook zijn er ideaal voor. Bosuilen broeden erg vroeg. In stedelijk gebied zitten ze soms rond kerst al op de eieren en zijn er in januari al jongen. In en rond Culemborg is het een algemene broedvogel. In Nederland is het zelfs de algemeenste uil die we hebben. Ze zijn ook ontzettend honkvast.

Jonge, uitgevlogen bosuilen vestigen zich meestal maximaal 10 km verwijderd van hun ouderlijk nest. De ransuil is een andere algemene uil in onze gemeente. De steenuil is wat schaarser en broedt in hoogstam boomgaardjes of bij boerderijen. De kerkuil is verreweg de minst algemene broedende uil in Culemborg. Al deze uilen zijn al wel gezien in onze wijk de afgelopen jaren, maar op de ransuil na niet als broedvogel. Vroeger heb ik geleerd dat de kleur van de ogen van een uil een duidelijke hint geeft over het tijdstip van jagen. Zwart zou vooral goed zijn midden in de nacht, oranje in de schemer en gele ogen het beste overdag. Dit blijkt echter een mythe te zijn en is nooit wetenschappelijk aangetoond. Als deze bosuil besluit te blijven zal hij mij de komende maanden regelmatig uit mijn slaap houden. Heerlijk.

Gerrit Jan Klop

Agenda

Elke eerste maandag van de maand	10.00 - 11.30 uur	Koffieochtend	Perron Lanxmeer
Zondag 5 oktober	19.30 uur	Benefietconcert voor Gaza	De Gelderlandfabiek
Maandag 6 oktober	19.45 - 21.15 uur	Toekomstbestendig wonen bijeenkomst	Perron Lanxmeer
Zondag 12 oktober	14.00 - 16.00 uur	Voorleeswedstrijd	Perron Lanxmeer
Zaterdag 25 oktober	10.00 - 12.00 uur 14.00 - 16.00 uur	Pop-up keramiek tentoonstelling	Annie Romein Verschoorpad 1

COLOFON

Redactie: Irene de Vletter, Elisabeth Posthumus Meyjes, Hans Peter Benschop, Irma Mommers, Jeanne Buwalda.
Inval-opmaak: Monique Scuric

Sluitingsdatum inleveren kopij volgende BEL-nieuws: ZONDAG 7 DECEMBER 2025

Aanleveren via belnieuws@gmail.com; foto's in jpg-formaat, géén PDF, graag los van de tekst.

Voor de leesbaarheid van de nieuwsbrief wil de redactie bij voorkeur bijdragen van maximaal 2 A 4-tjes, inclusief foto's. Eventuele uitzonderingen in overleg.

BEL

Nesciohof 7
4103 WE Culemborg
www.lanxmeer.nl
contact@lanxmeer.nl

BEL bestuur

Jan Theunissen
administratie@lanxmeer.nl

Alexander van Setten
bestuur@lanxmeer.nl

Felix van de Laar
contact@lanxmeer.nl

Elian Goeman
belanxmeer@gmail.com

Ledenadministratie

Alexander van Setten
Nesciohof 7
4103 WE Culemborg
administratie@lanxmeer.nl
06 - 13 18 75 15

BEL WERKGROEPEN

Stichting Terra Bella

Ilse van Heusden
ilse@stichtingterrabella.nl

ToPla (Toetsing planontwikkeling)

Alexander van Setten
alexander@vansettenonline.nl

Energie en Installaties

André de Jongh
andre@lovelingpioniers.nl

Toekomstbestendig wonen

Anneke Ganzevoort
anneke.ganzevoort@gmail.com

Droge Voeten

Appie Bos
appie.bos@xs4all.nl

Amfibieën

Arno Kerkdijk
arnokerkdijk@gmail.com

Huis- en wijkmonitoring

Martin Ouwerkerk
martin.ouwerkerk@freedom.nl

Website

Baukelien Franken
intentief@gmail.com

Stichting Watertoren Culemborg

Arjen Schamhart
a@schamhart.com

Wijkraad

Jan Theunissen
jan.theunissen@dienstwerk.nl

Welkom

Anneke Ganzevoort
anneke.ganzevoort@gmail.com

Stralingsbewust Lanxmeer

Roswitha Mellema
info@culemborgs5gcollectief.nl

Perron Lanxmeer

Marc Laeven
mplaeven@gmail.com

Jenk Stronks
info@bureau-inspiratie.nl

CAETSHAGE

Zorgboederij

Hilde Verweij
zorg@caetshage.nl
06 - 50 66 05 24

Boerderij

Todd Phillips
boerderij@caetshage.nl
06 - 21 57 80 06

Bestuur

Martin Heerschop
info@caetshage.nl
06 - 25 04 12 61

OVERIG

Thermo Bello

Gerwin Verschuur
gerwin@thermobello.nl

Autodelen Mywheels

Jan Theunissen
jantheunissen@hotmail.com

Elektrische auto's coöperatief delen

Jan de Kock
cooperatieauto@gmail.com

Vragen, ideeën of meldingen over schade aan de openbare ruimte (groen, grijs, blauw) kun je via je contactpersoon of direct aan Terra Bella melden. Wij zorgen voor een vervolgactie. Bedankt, het Terra Bella team: Rob (06 - 10 54 15 01)